

Skridt til Gavn for de danske Kvinder. Jeg tør i alt Fald sige, at fra mit Partis Side vil det Lovforslag, som Statsministeren har fremsat, faa al fornøden Støtte, og jeg vil haabe, at det ogsaa skal faa Støtte fra andre Sider, saaledes at dette store Skridt fremad kan blive taget, og vi senere kan faa Tid og særlig Lejlighed til at overveje det Spørgsmaal, hvorom der ikke er Enighed.

Jeg vil betone, at Lovforslagets to sidste Linier ikke betyder et Forbud mod Kvindernes Adgang til Embeder, hvortil der kræves Præstevielse. Det betyder kun en Udsættelse af Afgørelsen af dette Spørgsmaal. Vi vil, naar Tid og Lejlighed gives, gerne være med til at løse dette Spørgsmaal paa en saadan Maade, at de danske Kvinder kan være tjente med det. Det er ikke første Gang, de kirkelige Forhold har frembudt saadanne Vanskeligheder, som har maattet tages op til en særlig Løsning, og hvor det har set ud til, at det kunde være vildsomt nok at finde en Vej ud af de meget modstridende Meninger, som har sat Sindene i Bevægelse. Det er sket mangfoldige Gange eller i alt Fald ikke saa helt faa Gange, at kirkelige Spørgsmaal, der har sat Sindene i Bevægelse, er blevet løst af den danske Rigsdag paa en god og tilfredsstillende Maade, hvad den eftertidige Udvikling har vist, naar de kom og bankede paa med Virkelighedens Krav, saa de havde faaet Form af den Trang, som selve Livet gav dem. Paa den Maade er mange kirkelige Spørgsmaal blevet løst, og paa den Maade er der indført ikke saa lidt kirkelig Frihed i den danske Folkekirke, og det er min Overbevisning, at naar dette Spørgsmaal om Kvinders Adgang til saadanne Embeder, hvortil der kræves Præstevielse, kommer til den danske Rigsdag med Virkelighedens Magt, og dermed sigter jeg til, at det kommer paa den Maade, at der er Kvinder, der søger at komme ind i præstelig Virksomhed, som baade har den Uddannelse, der kræves dertil, og har Trang til at øve en saadan Virksomhed, og som paa normal Vis kan blive indstillet til en præstelig Virksomhed, fordi de har fundet Tillid hos en Menighed eller et Menighedsraad — naar det kommer paa den Maade, saa vil Vanskelighederne, som teoretisk set kan synes at være ret store, faa en saadan Form, at det vil lykkes den danske Rigsdag at naa frem til en Løsning til alles Tilfredshed, og særlig da til de Kvinders Tilfredshed, som under saadanne Vilkaar

utvivlsomt vil faa Adgang til saadanne Embeder.

Jeg skal ikke fordybe mig i de tidligere Forhandlinger; de var jo ret vidtløftige, og de var til Tider ret skarpe. Jeg tror ikke, det vil være heldigt for dette Forslags gode Gang gennem Rigsdagen — og jeg tænker, vi alle ønsker, det maa faa en saadan — at omtale alle disse forskellige Modsætninger, som den Gang var fremme. Jeg tror, vi maa fæste Øjet paa, at om de første 2½ Linier i dette Lovforslag er der fuldkommen Enighed, og de fastslaar jo Kvinders Adgang til langt den største Del af de Embeder, der findes her i Landet i Stat og Kommune. Jeg vil meget tilraade, at vi nu foretager dette store Skridt; jeg synes ikke, Kvinderne vil være vel tjente med, at vi nu for tredje Gang paa Grund af Uenighed paa et enkelt Punkt hindrer dem i at faa dette Gode, som det utvivlsomt er, at dette Lovforslag bliver vedtaget. Jeg vil sige til den højtærede Statsminister, som har fremsat Forslaget, at han fra mit Partis Side kan vente den allerbedste Støtte i den Retning, og jeg haaber, som sagt, at vi gennem en fredelig Forhandling kan føre Forslaget igennem de to Ting.

Kammersgaard: Det foreliggende Lovforslag er jo i ret høj Grad forskelligt fra det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Zahle i sin Tid fremsatte her i Tinget i sin Egenskab af Statsminister. Som det vil være det høje Tings Medlemmer bekendt, fik det da fremsatte Forslag en ret mærkelig Skæbne. Dets Fremsættelse blev hilst med Glæde af Ordførerne baade for Venstre, for det radikale Venstre og for Socialdemokratiet, og jeg mindes endnu, at Venstres Ordfører, Hr. Jensen-Sønderep, endogsaa mente, at Lovforslaget burde passere Tinget uden Udvalg. Alt tegnede paa det Tidspunkt til Fred og ingen Fare for Forslaget, indtil Venstres Fører en skønne Dag greb ind og ødelagde hele Idyllen ved at tage Afstand fra sit eget Partis Ordfører. Der er jo dem, der vil paastaa, at Grunden til dette opsigtsvækkende Skridt overfor Partiets Ordfører var at søge i det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersens Stilling til Lovforslaget. Hvorvidt det nu var Forholdet, skal jeg lade staa hen, men Faktum var, at Venstre fra den Dag slog Følge med det konservative Folkeparti for at forhindre Forslagets Vedtagelse i en Form, der gav Kvinder Ad-